

TERMS OF THE PAPER.

For each copy—two shillings a year—PAYABLE IN ADVANCE.

To Subscribers who receive the Paper by mail, each copy, inclusive of postage—four shillings a year.

The difficulty of remitting small sums from distant place may be obviated by five subscribers uniting their subscriptions and remitting them together in a single pound note.

The names of Subscribers will be published; and all remittances of money will be regularly acknowledged on the last page of the Paper.

Subscribers on the Continent may receive the paper at four shillings a year; their papers having to be sent by mail, and a postage of one penny, being prepaid on each. This is exclusive of Continental postage.

Agents are requested to receive no subscriptions except in conformity with the above terms.

Advertisements will be inserted as heretofore at the rate of one penny and a half each line, reckoning the type at Brevier size of seven and a half lines to an inch.

All Notices of Deaths and Marriages will be chargeable as Advertisements.

Communications should be post paid to receive attention.

JAFENA—THE MISSIONARIES.

POINT PEDRO—Rev. E. J. ROBINSON.

CATTAVELEY—Mr. J. WHITE.

TRINCOMALIE—Rev. J. WALTON.

COLOMBO—Messrs P. B. FERNANDO and SONS.

KANDY—Mr. L. LAWTON.

TRANQUEBAR—Mr. JEREMIAH ADAMS.

BATTICALOA—Rev. J. GILLINGS.

MADURA—Rev. C. F. MEZZY.

INDIGUL—Rev. J. RENDELL.

MADRAS—P. R. HUNT, Esq.

ISLE OF FRANCE—Mr. GEORGE COX.

நாற்சமையகோளரி.

எம் காண்டம்.—யிம் பிரியு.

படித்துவைத்தார் வாலுக்கி பன்னாயிரம் விருதும் சிறித்துவைத்தார் கம்பபுதைத் தமிழாய்ப்பாடி.—புத்தையையகாப் வெட்டினதும் குத்தினதும் வீற்றதவும் மாந்ததவும் கேட்டதேயல்வாலும்—தேடியிலேவாலுமடிந்ததவும்வல்லவர்கன் பட்டதவர்கோலமதுபன் னார்துறைந்ததவும்—சாலமதியுடையார் னாற்றுவார் மாண்டவிதமெல்லாம் சாலத்தியாலவந்த தாமும்.

என்பதில் வாலியும் வல்லவர்கனும் இராச இராசாக்கரும் பன்னாண்டுகாகச் செத்தவர்களானபடியினால அவர்களில் ஒருவருக்கும் மோட்சமில்லை. ஏதாச்சிலும் பன்னாண்டினால் வளர்த்திப்பாடுவானல்லவோ? சாலத்தியாயிசு பன்ன உடம்பென்ற உதாசியின் யோனிக்காகச் செத்தார்களென்றார். பதினென்புறான் மையக்காண்டம்மெல்லாம் வெட்டினதும் குத்தினதும்சலியானம் பன்னாண்டுகேட்டதும்வல்லவம் ஆக்தம் இலாத்திற்கு நல்லபாடுசெய்தேமோட்டு போவதினால் அவர்களுக்கு மோட்சமுமில்லை. தங்களைப் பெரியவனென்றே சொல்லும் அதிலே வலியு வளர்க்கும் சலிசசமாந்கன் கட்டிவை புறானெல்லவோ? பன்னாண்டுகளான மோடர்கள் முற் காலத்திலே தங்கள் பேரிருக்கவுங் கீர்த்திபெருகவுஞ்செய்ததுபோல இக்காலத்திலே சதரவேதசித்தாந்த அந்தகர் அப்படிச் செய்யலானென்றும் முன்னோர்கள் மாநிரியைப் பின்பற்றியும் வயிறுவளர்க்க இது என்ற சமயமென்றையோ சித்தாக் கோலில்களைக் கட்டி விண்ண ஆராதனை செய்தவருகிறார்களென்று திருத்திரமார்த்தச் சிவன் விஷ்ணுவேண்கிற இன்னொருபுறத்தே இராசாக்கன இப்போது பணரிந்தால் அது ஒன்றான ஏகமாசி யுபேக்சிபுத்தையவைத் தொழுவதும் பல்வந்தகுமோவென்பீர்க்களாகில், அப்படிப்பட்ட தமிழர்களுக்கு இந்தக் காரியங்களை உற்று விசாரிக்கிற விசேஷித்த அறிய வேண்டாதாவென்றிருக்க நான்கள் வேதத்திற்கு அயோக்கியனென்றும், மேற்படி.

பதினொரம் பிரியு.

முதலாவது.—இனி சிறுபடி கந்தர் என்னப்பட்ட பிரமாவைத் துதித்து விசாரித்துப் பார்ப்போமாகம். இந்தப் பிரமா மற்றச் சில்லறைத் தேவர்கள் கந்தருவர்கள், சிவபுட்கர்கள், யோகிகள், இராட்சதர்கள் முதலான இவர்களைப்போலத்தன்மைடக்கையையவையுங் காணப்படுகிறனெல்லாம் வேறல்ல. பிரமா ஒரு சமையதிலே வேறாகொன்று தன்னுடைய சொந்த மனளின் கற்பனா அறிக்க எதனின்தானென்றும் அந்தத் தொஷ்த்துக்காகத் தன் சிசுகளிலொன்றை இழந்துகொண்டு செல்லப்படுகின்றது. ஆகிலும் பத்ம புராணத்திலே சொல்லிய விபரமென்னவெனில், பிரமா சிவனை இழந்து அவனுக்குரிய கனத்ததைச் சேலுத்தாத்தினுலே சிவன் தனது இடது கைகளின் நகத்தினுலே அவனுடைய சிரசுகளில் ஒன்றைக் கிளரிப்போட்டான் எனப்படுதே. மச்ச புராணத்திலே பிரமா தன்னுடைய சொந்த மனோகோடே னாறு வருட பரியந்தக் கூடி வாழ்ந்திருந்தானென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அன்றியும் சிவனுக்கும் பார்பதிக்கும் கல்யாணம் நடந்த காலத்திலே பிரமா பார்பதியைக் கண்டு இச்சித்தானென்று சொல்லப்படுகின்றது. மேலும் வேறு சில புராணங்களிலே பிரமா தான் செய்த அக்கிரமங்களின் கிரித்தகு சாபமடைந்ததானென்று அதிக தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அன்றியும் கந்தப் புராணத்திலே சொல்லிய ஒரு கதை என்னவெனில், ஒரு இரவியினுடைய சாபத்தினுலே சிவனுடைய இலங்கில் வீழ்ந்துபோய் பரலோகம் பரதாபாய் பரலோகம் பாத்தாளலோகங்களைகிரிப்பதற்காக அத்தனை பெரியதாய் வளர்ந்து போய் விடும் என்றும், அதைப் பார்த்திருந்தாகப் பிரமா தான் வடிவென மூலவன் தேவர்கள் ஒன்றைக்கூடி அதிக ஆச்சரியத்தினுலே இவர்க்கு முனையப் போய்ப்பார்த்து வர வன் சமர்த்தனென்று விசாரித்தியுட்பட்டித்த அத்தை ஆராய்க்கும்படிக்குவிஷ்ணுவோடானாலேகத்திலே இரங்கப்பிரமாவேயும் அல்ல நவாரிலொருவரும் அதை ஆராய்ந்து படியாமற் போனாகின்றும் பிரமா அதற்காக வெட்டிமடைந்து காலத்தெனவென புகையுந் தாமும் புகையுந் தனக்குச் சாட்சிகளாகவேற்படுத்தி அதன்முனையைப் பார்த்தவர்களுடைய மூன்று முறையாகப்போய் சொல்லிச் சாத்திரானென்றும் மற்றத் தேவர்கள் அவன் சொன்னது பொய்தானென்று அறிந்து சாமவாகுத்த பூசக இனி நடக்கலாகாதென்று சாமமிட்டார்களென்றும்மே. இதென்பியே இந்த சதரவேத சித்தாந்த அந்தகரானவர்கள் இதுவரையிலும் பிரமாவைக்கு ஆலயம் கட்டாமலும் பூசக முதலானவைகள் செய்யாமலும் இருக்கிறபடியிலே இவர்களுடைய சாத்தியம் பொய்யென்றே இவைகளினாலே வெட்டிவெளிக் காட்டியிருக்கின்றதுமன்றி பிரமாவினுடைய துமரகூலிய தட்சணுக்கு அறுபது துமரத்திகளிருந்தார்கள். இவர்களிலே இவைய துமரத்தியாகிய தாட்சாயணி என்பவன் சிவனுக்கு மனைவியாகக் கொடுக்கப்பட்டான். தட்சன் தன் மருமகனுடைய ஆகாத நடக்கைகளையும் அவன் முழுத் தேகத்தைச் சாம்பலப்பிச்சிச் சுட்டையிலே வாசஞ் செய்த மண்டலத்திலேயுட்கொண்ட மாலையாகத் தரித்திருந்ததையும் கண்டு வேறுபட்டபட்டதும்வல்லவம் தட்சன் ஒரு நாள் பெரிய யாகஞ் செய்து அதற்குச் சகல இரவிக்ளையும் தேவர்களையும் இராசாக்கனையும் வரவழைத்தாரென்று. இந்த யாகத்திற்கு அநேகர் வந்துகூடினதுமன்றி சிவனுடைய மனைவியாகிய தாட்சாயணியென்பவன் தன்னுடைய கம்பத்தையொரு சகோளரிமேல்நிலை நவாரற்றர்களினாலும் மற்ற ஆபுரணங்களினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவனாகாத தங்கள் தங்கள் புருஷர்களோடே மேக இரதங்களின் மேலே அந்த யாகத்திற்குப் போவதை இவன் கண்டு தகப்பனவைவர்த்தனை மாத்திரம் அவட்சியஞ்செய்ததை நினைத்து தன்னிலே மிகவும் வெட்சித்தயரமடைந்து தன் புருஷனைப் பார்த்து மற்றவர்களோடே நாமும் யாகத்திற்குப்போவோமென்றும் சொல்லி, சிவன் அவனக்குமோமோழாக அழைக்கப்பட்டமற்றபோகிறது போய்க்காளுக்கத்தெல்லாம். நியும் போகவேண்டுமெனில், நீ என்வார்த்தையை மறுவாயினால் நிச்சயமாகவே நீ உன் சீவனை இழந்துபோவாயென்று சொல்லியும் அவன் கோமாளியும் தன் புருஷனுடைய அருமதியிலல்லாமலும் போனார். தட்சன் அவனுடைய தரித்திரக் கோலத்தைப் பார்த்து அவன் மிகவும் நிமித்தக் அவன் அதைச் சமீக்கக் கூடாமன்திலே வீழ்ந்து நின்றான். நடந்த இந்தவர்த்தமானத்தை சிவன் நாறதன் மூலமாம் கேள்விப்பட்டிருக்கவுங் கோபமடைந்து தன் சாபபாரத்தைத் தவறியலே அடிக்க மூன்று கண்களையுடைய வீரபத்திரனென்றும் பேர்கொண்ட ஒரு பெரிய இராட்சதன் உண்டாகித் தட்சனுடைய யாகத்தைக் கெடுக்கும்படிக்கு அகோர விபத்திரனை அனுப்பினார். அவன் சிவனிடத்தில் அதிகம் பெற்ற தன்னைனோ மற்ற அநேகரேயும் பூதங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு போய் அவனுடைய யாகத்தையும் அழித்து மற்றவ

ர்களோடே தங்கள் தலையையும் விக்சினேசுமீன் தலையையும் அறுத்துப்போட்டான். இதெக் கேள்விப்பட்ட பிரமாவும் விஷ்ணுவும் ஒடிவந்தவனாகிச் சிவனுடைய பாதத்தன்மையிலே வந்துகேடுகிக் கேட்ட பிற்பாடு மற்றவர்களுடைய வேண்டேவிலுல் சிவன் துளிர்ச்சியாய் அந்தக் காலத்திற்குப்போனவர்களுக்கு உயிர்கொடுக்கக் கற்பித்தார். அப்போ அசுமந்தத்தினுலேயோ? அல்லது வேணுமென்றோ? சருவவல்லமை இல்லாமலையிலுலோ? தக்கனுடைய உடலின் மேலே ஆட்டுக்கடாவின தலையையும், விக்சினேசுரனுக்கு யானைத் தலையையும் வைக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று சொல்லுகிறார்கள்.

அன்றியும் சிவனுக்கு வழங்குகிற பேர்களே அவனுடைய துந்தனங்களைக் காட்டுவதற்கேதுவானவைகளாம். அவைகளை என்னவென்றி, சிரித்திவாசன், இதினர்த்தகு சமுத்திரப்போனென்பதே உக்கிரன், இதினர்த்தகு கோபமுள்ளவனென்பதே, விருபட்சன், இதினர்த்தம் பசுசெய்யுமனை கண்ணுடையவனென்பதே, கபாலபிந்தன், இதினர்த்தம் மண்டையோட்டைச் சுமந்தோன், பூதேசுவரன், இதினர்த்தம் பூதங்களின் கர்த்தனென்பதே, பூதம், இதினர்த்தம் பசுசெய்யுமனென்று தீர்த்துமேது சதர வேத சித்தாந்த அந்தகரே, இப்படிப்பட்ட சிவன் விஷ்ணுவே பிரமாவென்கிற மூன்று மனிட இராசாக்களை இப்போது பணரிந்தால் அது முன்சொன்ன இலட்சணங்களுடைய ஒன்றான பாராப வதைவதைத் தொழுகிறதாய் பலன் தருமோவென்பீர்களாகில் அப்படிப்பட்ட தமிழர்களுக்கு இந்தக் காரியங்களை உற்றுவிசாரிக்கிற விசேஷித்த அறிய வேண்டாதாவென்றிருக்க நான்கள் வேதத்திற்கு அயோக்கியரென்றும், மேற்படி.

இன்னும் வரும்.

துரைகரை.

கல்லிமான்களின் சிலர் சோறுண்பதினும் வரும் பாவத்தை விளக்கி அறியாமலும், மீன், இறைஞ்சி, கன்னுப்பத பாவமென்கிறார்கள். ஆதலால் அது துன்பதினும் வரும் பாவம், வடமொழி, சனரிச்சுமமை அமாவாசை, பூரவசைகளில் இராத்திரியிலேயும், இப்படியே அட்டமி பகலிலேயும், ஏகாதேசி இராபகல் முழுதும் அன்னம் பொசித்தால் கோடிய நகத்தை அடைவார்கள். அமாவாசை, பூரவசையிலே பிறத்தியாறுடைய விட்டிலே பொசித்தால் ஒரு மாதஞ் செய்து பன்னாண்டியும் போம். தவாதேசியிலே பிறத்தியான்விட்டிலே பொசித்தால் ஒரு வருடஞ் செய்து பன்னாண்டியும் போம். தன்னுடைய சிராத்த நாளிலே பிறத்தியான்விட்டிலே பொசித்தார் பொசித்தவனும் கொடுத்தவனும் துருமரான நாகத்திலே விழுவார்கள். மேலும் இதற்கு விலக்கு சிறப்பினையும், சிற்பனும், விராத்தியுடையவனும், வறியவனும், இப்படியிருக்க மீன், இறைஞ்சி, கன்னுப்பத எங்களை நிமித்திக்கிறவர்கள் இதற்கு என்ன சொல்லுகிறார்களென்று கேள்வி. இதனைத் தங்கள் உதய தாரகையின் பதித்துப் பிரசித்தப்பண்ணுவரும் விடையையும் அறிவிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டது.

பருத்தித்துறை.

சகம். ஆன்மீ. } சத்தியவேதப்பிரியன்,
வை. உச. தே. } நீலன்.

உதாரணம். சொல்லுதல் யார்க்குமெளியதரியவாஞ் சொல்லியவன்னைஞ் செய்யல். சொல்லவாநிருந்துகிச் சொன்ன சொற்படி. வெல்லலாமென்பது விதித்துக் கூடுமோ.

சோறுண்பதப்பற்றி னாறு வசனத்துக்கு மேற்படவந்தால் ஒருமட்டாக அறியலாம்.

உதயதாரகை.

துணைக்கூறு ஆன்மீ மாதம், உஅ. தேதி.

தேருக் கட்டிபு.

துணைக்கூறு. ஆன்மீ. எட்டாமலுக்கக் கட்டினாயின் முதலாம் பிரிவிலேயும், பதினெனையேயும் அன்பத்தை வயத்திரும் உட்பட்ட சகல ஆன்சனங்களும் வகுமொருமுறை ஆறு நாள் தேரு

வேலை செய்யவேண்டுமென்றும் செய்யப்பிரியமி
ல்லாதவர்கள் பணங்கொடுக்கவேண்டுமென்றும்
தீர்மானம் பண்ணப்பட்டது. வேலை செய்யப் பிரி
யமில்லாதவர்கள் கொடுக்கவேண்டிய பணத்தினை
வந்து

கொழும்பு, கண்டி, காலி முதலிய தலங்களிலுள்
ளவர்கள் இரண்டிரண்டிலும் முன்று பேரளிக்க—திரி
கொண்டமலை மட்டக்களப்பு முதலிய தலங்களிலுள்
ளவர்கள் இரண்டு சிலிக்கும்—யாழ்ப்பாணக்
கோவிலிப்படுத்தக் கோத்துவர்கள் ஒரு சிலிக்கும்,
—முல்லைத்தீவு மன்றத் துறைசபையும் முதலிய இட
ங்களிலுள்ளவர்கள் ஒரு சிலிக்கும் ஆறு பேர்சை
கொடுக்கவேண்டியது. பணங்களைத் தன்மேல்
பெறும் வேலை செய்யப்பிரியப்பட்டவர்களையுமி
யாழ்ப்பாணத்தின்களையும் அறியப்பட்டவர்களைப்
படுத்தினருத்த தண்டிற்கார் நிசயிக்கப்படுவார்கள்
அவர்களுக்கு மாநாட்டம் ஒரு பவுன் சம்பள
நிசைப்பதற்கு அவர்கள் சேர்த்துப் பணத்திற்கு
அல்லது ஆரஞ்சுத் தக்கையம், நக்கு ஐந்து கழியு
க்கிடைக்கும்.

தண்டிற்கார் நிசயிக்கப்பட்டுத் தேதிகளாவன,
யன்னார்பண்ணை, நல்லூர், சுண்டிக்குழிக்கு ஆ
வணர் மரம், கூர், தேதி.
கோரப்பாய், புத்தூர், அச்சுவேலி, யர், தேதி.
உருவில், மல்லாகம், தெல்லிப்பழை, மயிலி
டி, யக்க, தேதி.

பண்டித்தேர்ப்பு, சங்கானை, வட்டுக்கோட்டை,
மாளிப்பாய், யக்க, தேதி.

உருப்பிட்டி, கட்டைவேலி, பருத்தித்தறை, யச
தேதி.

நாயத்தி, சவுகச்சேரி, வரணி, கச்சாய், எழு
அம்பலவாரி, யரு, தேதி.

முக்காளை, தம்பகாமம், படுவப்பழை, முள்ளிப்
பற்று, கரைச்சி, யக்க, தேதி.

பூக்கரி, பல்லவராயங்கட்டி, யக்க, தேதி.

வேலவண், ஊர்காற்றற்றை, அல்லப்பிட்டி, கா
ரைத் தீவு, பத்திருவி, நயில்தோ, அனலைத்தி, எழு
வைத்தி, யக்க, தேதி.

இரெடுப்படி, உயர், தேதி.

இரெடுப்பிட்டி படுத்தினருத்த இதிர் காட்டிய
தேதிகளிலுன்று தண்டிற்காரரை நிசயிக்கப்படும்.
அவ்வாறிக் கொடுக்கவேண்டிய பணங்களுக்குக் ஆ
லிந்தி எவ்வளவு என்று தலம்பராய்க் காட்டவே
ண்டியது.

கொடியமரணம்.

இன்றைக்குறக்குறைய இரண்டொரு கிழமைக்
குறைய வட்டுக்கோட்டையில் ஓர் பெரிய கொல
பாதகம் நடந்தது. கொலையுண்ட கொடியன் குமார
வேலன் என்ற ஒரு சைக்கன் இரண்டொருநாளாய்
யத் தன்மிகுத்தவாதிருந்ததைக் கண்டு அகலு
கையை அறியாமைதான் அவனைத்தேடி இங்கு
மிக்கி நின்று விசாரித்துக்கொண்டுபோகக் கடைசி
யாய் ஒரு சிறிய கொடியன் எட்டிப்பார்க்கையில், அங்
கே அவனுடைய சார்த்திப் பல்லிக்கொளியில் வை
ட்டியவனைக் கொன்றுபோட்டிருந்ததைக் கண்ட
ார்கள். சட்டக்கிடை கிணற்றிலிருந்து நாரணன்
இராமன் என்பவனுடைய விட்டிலும் வளவிலும்
இரத்தஞ் கொரிந்து காம்பிற்றிக்கு அடையாளம்
பெற்றது. அவனைக் கொன்றதில்பின் சட்டத்தை
மேற்குத்துத் துணையிற்றுகொறு வறுகித்தாட்டுப் பி
தற்போது இராதிரியிலேடுத்தக்கொண்டுபோய்க் கி
ணற்றிலேபோட்டதற்காக் காணவேண்டும். இந்தக்
கொலையாக்கத்தை மேற்கொல்லப்பட்ட நாரண
ன் இராமன் அவன்விட்டுக்கடங்கிய மற்றவர்களு
ம் ஏற்பட்டிக் கொன்றவர்களுக்கு அச்சைக்கொள்
டதிலும் அவர்களை யாழ்ப்பாணத்துப் போலீஸ் நி
தவாய் லிளங்கி அவர்கள் சகலவரையும் பார்ப்பி
த்தத்தக்க ஒப்பனை பூரணமில்லாததிலும் அவர்க
ளைத்தள்ளி லுண்டிப்போய்மாற்றித் திற்பெலுப்ப
பான அக்கைக்கொண்டு அவர்களைக் சுப்பிரிங்கோ
ட்டிற்குதவான் லிளங்கித்தீர்மானம்பண்ணும்படி பா
ரப்படுத்திவைத்திருக்கிறார்.

உத்தியோகவிலக்கல்.

வடயிருப்பிப்பற்றைச்சேர்ந்த பத்தித்திறுக்குப்
ப் பொலிஸ் நீதவாதிருந்த மெஸ்தர் எஸ். சி. வ
ண்டியுள்ளதன் என்னுஞ்சாரையை மகாரகா என்ப
வர் மலத்திறு வேகலையாலே தள்ளி அங்குடைய இ
டத்திற்கு மெஸ்தர் ஜெயபாட்டுத் துணைவர்களை
நிதவாது நிசயித்து அனுப்பியிருக்கிறார்.

களிளநோட்டு.

இதன்காசம், நப்பரையம், இதுகாடகம். நப்ப
ரையம், இதுகாசகம், நப்பரையம் கோல்டாடிரி

து கள்ளநோட்டுக்கள் ஊருக்குள்ளேவந்து வளங்
கத்தலைப்பட்டதுபோற் கால்கின்றது. சகலரும்
எச்சரிக்கையாயிருக்கன்.

சலாபம்.

சலாபத்திலிருந்தொருவர்பெறுகிறதென்னவென
லி, "இவ்விலத்திலுள்ள முனையகாரனுடைய எண்
ணம்போல அவர்கள் தருக்கள் பெருநாட்கொன்
டையாடலிடமும் தன் எண்ணம்போல நடத்தினது
ல் அவர்கள் இவரில் அக்கிளிப்போலக் கோபங்கொ
ண்டு அவரை வைத்து மிகவும் வசை சொல்லப்பெ
சி ஏசினதிலும் அவர் அதைக் கேட்கச் சகியாமல்
எசினவர்களைச் சயித்து வேறொரு கோவிலிப் போ
யிருந்தார். சிறிது நாட்களேய் பிறகு சலாபிக்கு
தோதமாய் நாட்களாகின்ற முனையதாய் பழியாங்க
எண்ணிக் சனங்கள் எல்லாருக்குத் தங்கச் சலாபு
துன்பத்தையும் வரப்பண்ணி எல்லாரையும் இடக்
ட்டுப்படுத்தினார்.

தன்னை மேம்படுத்தியுடன் ஆராதனைசெய்தவ
ங்கடங்களுடைய விசுவாசத்தை உறுதிப்படுத்தவும்,
இவ்விலத்திற்கு குழப்பமடைந்திருக்க காரணமாயிருந்
தவர்களிற் தனது கோபாக்கிரமிகையக்காட்டியவே
ண்டுமென்றெண்ணி, ஒநகர் இவரே கிராமமுமி
யுள்ளன ஒருகூறத்துக் ஒரு சிறு கிழவி உருமாய்க்
தோன்றிக் கொள்ளுதென்னவெனில்—“எனது
காலிலில் என்னவெடுத்தேன்யு பார்ப்பாசென்று
ன்.” அந்த மரத்தின் இதைக்கேட்டதொரு திட
ரெனவேறுது தேவமாதரவின் சோவிலப்போய்ப்
பலகணியாசனங்குள்ளாகப் பார்த்தபோதும், மா
தாவின் உருமையிலும் கொன்றுதலிட்டேக்கிறை
க்கண்டு சனங்கட்கெல்லாருடைய பேய்க்கொள்கு
ன். அப்பொழுது சனங்களெவரும் நெருப்பென்றுநி
றந்தருக் கூடியவரவு பிரயாசப்பட்டாலும் கூடாமற்
போயிற்று. தேவமாதரவின்புடயுற்றுபொருது சா
ம்பலானது. அதுவும் கணிக்கப்பட்டதற்க்குபொ
துறுபுதியன் நடந்தது. என்னவெனில், தேவமா
தரவின் கோவிலுக்குச்சேராததிலு புடைவைகள்
நெருப்பில் அகப்பட்டும் அந்தப் புடைவைகளிற்சற்
றேறும் நெருப்புப்பிடிக்கவாயில்லை. என்னவே
றும் நெருப்புப்பிடித்தக்கவாயில்லை. சலாபி
க்குச்செய் அபாத்திரிசியித்தந் வேறொரு அவர்க
ளிற் போய்மாறு. இதொழுகின்ற, இதொரு அந்
புதமென்று சலாபியுடைய சினைக்கிற் எங்குத் சொ
ல்லித்திரிந்தார்கள்.

இதைப்பற்றி மென்மேலும் எங்களுக்குச்செய்யு
லித்தால் உத்தமம்.

கொழும்பு.

கனவேருத்துக் கோவணப்பண்ணத்தப்பட்டது.
—கொழும்புக்குக்கிட்ட கொள்ளுப்பட்டிக் துரி
ச்சியில் இரண்டு துறையார் இருந்த ஒரு வீட்டில் இரு
து மாகம், துறை இராத்திரியிற் கவர் புத்
து கனவேருக்கிற் சத்தத்திற்கு அந்தத் துறையார்
ய் ஒருவர் எழும்பிப் பார்த்தபோதும், கனவேரு
வைக் சதவுக்குக் கிட்ட நிற்றதைக் கண்டு அவனை
த் தாலிப் பிடித்துக்கொண்டு எத்தனப்படுவையில்
அவன் சிறையில் ஒரு தோங்குவிலை மறைந்தவிட்
டான். அடுத்தபாடுகொலே வேறொரு கள்வன் தன
து அதுமாரிக்குக் கிட்ட நிற்றக் கண்டு அவனைப் பி
டித்துக்கொண்டுத் தாவுகையில் முன்ன கொள்கி
தோங்குவிலை மறைந்ததென்கிற நிற்றவன் ஒடி
வந்து அவருடைய கழுத்திலும் கையிலும் கத்தி
யினுலே பாடாய் வேட்ட இரத்த நரம்போக்கியுற
ங்குபானது. அவரோம் அவர் கொல் தால் எடுத்து
க்கொண்டுபோயுற கள்வர் ஒடிவிட்டார்கள். ம
ற்றத் துரை எழும்பிச் சத்திற் வைப்பியுறபரைக் கூப்
பிட்டுக் காபல் கட்டியில்தான். இவருடைய வீட்டு
லே அன்று இராத்திரியிலேசென்று இவரைப் பிடி
டங்கனியும் பாடாய் வேட்டென கள்வனை அல்ல
து கள்வரைப் பிடித்துக் கொடுத்திருவர்களுக்குத்
கூடிய பருகன் நகன்கொண்டகொளியிருக்கிறதேகோ
வாய்மென்றார் பிரச்சித்தம் பண்ணியிருக்கிறார்கள்.

கொழும்புக்குக் கிட்ட இருந்த மெஸ்தர் எட்வா
ர்க்கும் என்பவர் ஒரு நாள் கிணையேற்றிக்கொண்ட
ஒரு பாலத்தைக் கட்டிப் போனையில் அவருடைய
யுத்திரை அடுக்கித்தவரு ஒரு சுற்றத்தையாக் கண்டு
பயந்து வேருண்டதிலும், அது அவரைத் தாக்கியது
தடிபட எறிந்தவிட்டுடாடிப்போயிற்று. அவர்
அங்குக் காயப்பட்டதினால் மற்ற நாட் காலத்துசென்று
துவிட்டான்.

பிரதேசமகாசாரம்.

தென்மார்க்கு.—தென்மார்க்குதேசத்தவர்களுக்கு
த் சமுதாயத்தேசத்தவர்களுக்குத் உண்டாய் யுத்த
ம் இன்னமும் நின்றபொருக்கில்லை, அகிலம் யாத்த
தில் மடிந்தவர்கள் தென்மார்க்குக்குள்ளே யிருதி.
இவர்களிருக்கியாரும் அதிச்சிக்கிற சமுதாயம் உட

ன்படிக்கை பண்ணிக்கொள்வார்கள்பெரிசெடி கா
ன்கிறது.

அபுவாறு.—கமவோலு செய்யவும் அமோரிமு
தலிய மிருசேருத்தகளை நேருக்கவும். கொக்காய்
யச் சிறிது ஐறில் சாதிவாரை அயிக்கியதேசமகாசிய
அமோரிக்காவைக்குக் கொள்ளுப்போய் அயிலத்தில்
இவர்களைக் குடிமேழப்பண்ணுகிறதற்கு இங்குவார்க்
து, அபுவாறு, என்ற ஊர்களிற் பிரயேத்தனம்ப
ண்ணுகிறார்கள். ஆதனையையினால், அனெகம்
உமோமான் கத்தோலிக்கச் சமுதாயத்தினர் தங்கட
கள் துரிச்சிக்கை விட்டு அமோரிக்காவைக்குப் போய்
க் குடியிருக்கும்படிபோக ஆபத்தம்பண்ணுகிறார்கள்.

புதித்தக்கால்.—புதித்தக்கால் தேசத்திலே இப்
பொழுது பண்ணவரவு மிகவுங் குறைபட்டதொடக்கி
னதால் அல்லுரில் இராசசமுதாயமும் தங்கள் சம்
யாளத்தில் ஒருகூறையையும் பரிந்து கொக்கிசுதாசு
யின் ஊர் கணமைக்காக விட்டிருக்கிறார்கள். பா
புலுக்காகச் சிறிது பணத்தைத் தன்மேற்படி அ
னேகர் முயற்சிப்பட்டுத் தன்மேலவந்தாலும் அதனா
ய் அவர்கள் முள்ளினைத்தப்பிரகாரஞ் சித்தியாக
வில்லை. இவ்விதமாய் ஊருக்குப் பணத்தையும் வ
ருத்திறைப்பற்றிற் சனங்களுக்குள்ளே முறுமுறுப்பி
ம் மனத்தாங்கலும் மித்தியாய் உண்டாய்ப்பார்க்குது.

காலிப்போனியா.—எனக்குள்ளே அதிக் களவா
ன பெற் சாக்கங்கள் காலிப்போனியாவும் காண
ப்பெருகுதென்று மொகாரம் அமோரிக்காவில் வைத்து
சிறிது. சான் பிருச்சி காலிலிருந்து காலையு
ன் பட்டினத்தில் வந்து இச்செவலு சேர்ந்த ஒரு து
றை அறிவித்தென்னவெனில், முதல் வட்டத்தில்
முன்று கொடி இப்போயி இறைசைல் அல்லது து
றிவட்டத்து இருநூற்றம்பதிலுமில் பரணைவருத்த
லிலை மேற் போல்கொள்குக்கொடுமென்று கிரை
க்கிறேனென்கிறார். கப்பலோடிச் செல்வாற் க
றைதவையுமாய்க் காலிப்போனியாவைக்குப்போய்க்
படி பிரயேத்தனப்பட்டு வேரு சனத்திறுதுடன்போ
ன சுறனும் பிரிவார்க் எப்பவர் இடைவழியிற் ப
சியினுலுத் சித்தத்தினுமும் அநேகரைக் சாக்க
கொடுத்தலிட்டார். அவர்களுக்குள்ளே சாத்திற் கூ
த்திரைமில் மகா கிபுதாரை காலையில்க்கைய
இருந்தார்கள். போன சனங்களில் அமோரிச் சபி
லில் வருத்தி நேருக்கிண்டப்பட்டதினாலே வழியில்
இருந்தபாணவர்க்கத்தானும் விர்த்தத்தினால் பக்
தி எவ்வாயிற்று. மேற்கொல்லப்பட்ட சுறனும்
என்பவர்க் யிருந்தருக் சேதமில்லித் துப்பிப் பிழைத்
து மெச்சிக்கொ நாட்டைச் சேர்ந்த ஒரு குடியிற்
யிற்போய்க் சேர்ந்து தன்னுடைய அகவந்தத் சா
காமற் பிழைத்த துக்கத்திற்குச் சிறிது ஒத்தகைய
வாக் மேய்த்துப்பிசுரார், மலையையத் தாண்டிப்போ
குப்படி, அகத்தி கறுமில் முன்னெண்ணின என்
னாகு அகத்தியாகவில்க்கையாக் கண்டு மகையடி
வாராமாய் போகிற கொக்கிசுதவை விட்டுவிட்டான்.

ஒலத்தியா.—கங்கோ.—ஒலத்தியா என்மபர்க
ளுக்குத் கங்கோயார் கம்பலவருத்தும் திருக்கமல்
யுத்தம் பிறகிட்ட சித்திரை மாதம் இருபாய் இரப்
பத்தொன்றாக் தேதினில் அதிக முயற்சனையுண்டிட
து. வேரு மொயார் அநேகம் மடித்தத்தவாய் யுத்
தப்பண்ணின பிரிப்பாடு ஒன்றியார் கங்கோயரை
இருந்தகொண்டு அவர்களை நறியடுத்துத் தாத்தின
துமன்றி இருபது துப்பாக்கியகையப் பறித்துக்கொண்
டு இறுபதினாய் மொறு மறியர்காரகாய் பிடித்த
க்கொண்டார்கள். அப்பொழுது இராசகாணவர்க்
தன் சார்த்தத்துத் ஏதும் கொள்ளாது அபாயம் கொ
ள்கிறோருக்குச் அச் சங்கொண்டு தனக்குத் துணைக் கொ
யும்படி யூசியவரை வுத்திம்கேட்டபடிபுத்தினால் க
ங்கோயர்க்குத் தலையாக அன்புத்தினுமில் படை
செனையொருகுப் படைவெறுத்து ஒன்றியிருக்கிற
மேற்கொண்ட சபித்தினார்கள். அப்படியினால் கங்கோ
யிந்தவர்கள் உடைசியாய் ஒன்றியபரைவெற்றிக்கொ
ள்ளுவார்கள் போலே காணப்படுகின்றது.

இத்தியா.—ஒலத்தியார், காடியியர் என்பவர்க
ளைக் கோட்ட மாதனை உடம்புக்கெனையக் கொ
வெற்றிக்கொள்ளத்தக்க படையம் சாடியியர்என்பவ
ர்களிடத்தில் இன்னொருபுத்தினால் அங்க உடம்புக்
கையிற் சொல்லப்பட்ட பணத்தைக் கற்புரு
ரைத்தகொள்ளாதபடி பருணை தேசத்தவர்களு
ம் இங்குவார்க் தேசத்தவர்களும் ஏறமிக்கக் கூடி
ஒன்றியபரைக் கோட்டிருக்கிறார்கள். மரு, காண்க
தினோ மறுமேறிக் கட்டைகுடையெடுத்துப்பிழைப்பி
ருக்கின், இதுகையால் விடுகுடுமென்புதென்தில் ஒரு
சுக்கங்கடப்பயரும் அதற்கு வரற்படி பிழைக்க
காரணம் இங்கெகாரமும் தங்கட்குள் சாறுத்திக்க
வை அனுப்புவார்கள். சமுதான உடம்புக்கை
யிற் சொல்லப்பட்ட பணம் குறைக்க நியாயமாய்
ருக்குமோ அல்லவோவென்று அந்தச் சங்கத்திற்கு
மானம்பண்ணப்படும்.

MORNING STAR.

Jaffna, June 28th, 1849.

ON THE BENEFICENT DISTRIBUTION OF THE SENSE OF PAIN.—BY G. R. ROWELL.

[Concluded from page 43.]

In the next class of animals to which I shall allude, that is, rabbits and hares, I will endeavor to show that the use of the sense of pain is, in a great degree, or almost completely, superseded by other senses, and that their sense of pain is very trifling, compared to that of most other quadrupeds. There can be little doubt, that, although so very prolific, very few rabbits or hares in a wild state die of old age, as they are the food of a large class of beasts of prey. Foxes, wild-cats, martins, pole-cats, stoats and weasels, could not exist without them; they are their natural prey, against the loss of which the rabbit or hare has no means of defense when once caught; therefore the sense of pain would be of no use to them, either to warn them from danger or to cause them to exert themselves to escape; but a slight examination of the form of both rabbits and hares, will show that they have other means of defense: their eyes are not placed in the front of the head as in beasts of prey, but on the side of the head, very prominent, so that they are enabled to see before, behind, and all around them; their ears also can be turned this way or that way to catch the slightest sound, added to which, they have a degree of timidity which keeps them always on the alert.

With regard to their sense of pain, it is well to know that a hare never, or very seldom, cries out when shot, even if she receives her death-wound; if she can run a few yards and hide herself; but if her legs are broken, or she is in any way stopped from running, even if caught in a net, which can give her no real pain, she utters most piteous screams; when followed by dogs, her screams always begin before they have actually caught her, and it is worthy of notice that she is much more readily despatched than perhaps any other animal the same size.

Rabbits resemble hares in this respect, as they utter no cry when wounded, but will do so from fear; it runs down by a stoat or weasel, they always cry out when the enemy gets within two or three yards of them, and are generally so terrified that they lie down and are caught; therefore the cry in this case is evidently from fear.

One day I disturbed a rabbit which ran away in so singular a manner that I followed it, and saw that the flesh had been eaten away from the back of the head to the top of the shoulders; the sight was so sickening, that I turned away, thinking the poor creature could not live many minutes. About two hours afterwards, I went with a view to pick up and examine the rabbit, and when I came to the spot, was surprised to see it jump up and run away as before, the person who was with me ran after it, the rabbit ran into a bush and he caught it. Now, although the poor thing was so injured, there was no cry when I first disturbed and ran after it, or when it was disturbed and followed the second time, but the moment it was caught it began to cry out, showing that fear could excite a cry which all its sufferings could not do.

When rabbits are caught in traps, if not taken out in a short time they are almost sure to escape, either by breaking away by force from the trap, and tearing off the leg, or by biting the leg off. The traps are made to clasp very strongly, but to prevent escape as far as possible, they are made purposely not to close nearer than about the eighth of an inch, and the teeth are rounded so as not to cut; but rabbits are so indifferent to pain that I have seen their legs left in traps with the sinews attached to them, just as the sinews are drawn from the fowl's legs previous to cooking, and yet although the bone is so broken, and the muscles and sinews torn apart in this manner, it seems to have little or no effect on the health of the animal.

I have seen them caught after having recently lost a leg, and to all appearance, in as good health, and as fat, as if nothing had happened to them. A short time since, I saw a rabbit caught which had but one leg, having lost one hind-leg apparently some time, and the two fore-legs very recently, but although the poor animal had been obliged to go along as it could with its one leg and the bare stumps of the others, it was in good condition and healthy.

Rats will bite off their legs in a similar way, and escape; but I do not know of any animal which is strictly a beast of prey, or rather a hunting animal, that will do so. I have never known a cat, polecat, or such animals do it, although they may sometimes lose a leg in a common trap which shuts close and is apt to cut; and I have lately known a fox found in a wood in a dying state, from starvation, with a trap on its leg, an inconvenience that a rabbit would have been free from in a short time.

These facts, will, I believe, bear me out on the point that the sense of pain is for the preservation of animals, by compelling them to take due care of themselves, and that no animal has a greater share of the sense of pain than is necessary for the preservation of the class to which it belongs. The loss of a leg must be a great inconvenience to any quadruped, but rabbits or rats

may still procure food without it; even the case before alluded to of the hyena, does not tell against it, as the hyena does not get its food by swiftness of foot alone, nor is its foot the weapon of attack, as with the cat tribe; but if a fox, wild-cat, polecat, or any animal of that description, loses its leg, it is a great chance if it does not die of starvation, unless its prey be very plentiful; therefore as the legs are of so much importance to these animals, they seem to be endowed with a sense of pain in proportion to their usefulness, as a guard for their preservation.

From the ease and indifference with which crabs and lobsters will throw off their claws, when under the influence of sudden fright, or when their claws are injured, it is evident that their sense of pain from mutilation must be very little; and, according to the argument I have advanced, it may be asked, of what use can the sense of pain be to any of the crustaceous tribes? They are coated in armor sufficient to protect them from all minor enemies, and if they get into the power of an enemy strong enough to crush through their shells, of what use can the sense of pain be to them? But they show signs of great pain when thrown into boiling water, and I see no reason why they may not be insensible to pain from mutilations, and yet be sensible, in a high degree, to pain from extreme changes of temperature; for, as there are no bounds to prevent their ranging over all parts of the sea, it is probable that a sense of temperature is necessary to them, and many other animals also, to keep them to those parts of the world which they are formed to inhabit. It may also be useful to keep them to those parts and depths in the sea that are necessary for their young to arrive at maturity.

From the observation of Sir Humphry Davy, and others well acquainted with the habits of fish, it is very probable that the sense of pain in many of them is very trifling; and when we consider the fecundity of the cod, and many other fishes, the number of eggs deposited by a single cod-fish in one season (according to Leuehchech, upwards of nine millions,) and bear in mind that unless these fish more than double their numbers annually, that of the myriads of fishes that are hatched from these eggs, not more than three or four, on an average, can arrive at the same maturity as the parent fish, the others being all destroyed at different stages of their growth, being the food of other animals, it does seem probable that there is a similar dispensation of mercy to them, as I have endeavored to show there is to rabbits and hares.

Many cases may be brought forward to show the absence of pain in insects. I have seen a wasp eat a fly almost immediately after a portion of its own abdomen had been cut off. I have also seen a cockchafer crawling and eating on a hedge after its abdomen had been emptied of the viscera, probably by some bird. It is well known that a dragon-fly will eat freely for a considerable time while confined by a pin through its body; and every one who has collected entomological specimens, must know the difficulty in killing some of the larger moths.

It may be well to reflect for a moment on the constant slaughter that is going on among the lower class of animals. The number of flies eaten by a single pair of swallows and their young must be immense.

I once observed a rather extraordinary illustration of the law of nature to eat and be eaten. I kept in a glass globe a variety of the smaller aquatic animals, such as the larvae of the dragon fly, &c., and one day introduced among them a few of the common water newts and water beetles, one of which was the *Dytiscus marginalis*. The dragon-flies had been living upon the animals, &c., the newts attacked and devoured the dragon-flies. The next morning I found one of the newts lying at the bottom of the vessel half-eaten, and while looking on, saw the ditiscus attack another newt. Not wishing to leave them all destroyed, I took the ditiscus out of the water, and put it in the sunshine a few minutes, when it flew away, and had not gone more than thirty or forty yards when a sparrow flew after and caught it. This constant destruction of life would be fearful to contemplate, if there is truth in the quotation so often made, that "the poor beetle that we tread upon, in corporeal suffering finds a pang as great as when a giant dies."

THE LIKENESS OF HIS RESURRECTION.

If we have been planted together in the likeness of His death, we shall be also in the likeness of His resurrection.—Rom. vi. 5. Glory to Him who hath raised us and gathered us together by His loving kindness. Blessed is he who shall be counted worthy to see that hour in which all that loved the immortal Bridegroom are taken up into the clouds to meet Him! . . . My days have passed on, and my iniquities have been multiplied. Wo is to me, my beloved! What shall I do in the shame of that hour, when my brethren, who now see and bless me in this garb of piety, shall behold me full of iniquity within? O gracious Lover of souls! by Thy compassions I conjure Thee, place me not at the left hand with the goats; but by Thy love I implore Thee, give me a contrite spirit, and purify me, that I may be a temple of Thy grace. Sinner as I am, I knock at Thy door without ceasing; slothful though I be, I strive to walk in Thy way. . . . Send Thy heavenly grace, that I may eat

and drink, and be satisfied! Distill one drop of Thy love, that it may burn as liquid fire in my soul, and consume all its thorns, even mine evil lusts.

Oh, a wonderful joy is this, when the soul shall be fed with the sight of the Godhead, clad in the light of the Godhead, and ever occupied in the worship of the Godhead! . . . Oh, with how much diligence should this God be served for this gift of great price!—*New York Observer*.

THE OLD MAN'S DEATH.

The sun was low in the western skies.

And evening drew apace,

And we saw a mist in the old man's eyes.

And we knew his soul would soon arise.

For the glorious light that never dies

Was beaming on his face.

We gathered around him one by one,

With hushed and silent breath;

For we knew he would die with the setting sun.

And that, like him, when life was done,

We too should be called to tread alone

In the silent valley of death.

But we did not sob, and we did not weep;

How could we at such an hour,—

When the silence should be low and deep.

When no bitter thoughts were ours to keep.

And the old man's heart was folding to sleep,

As folds up an evening flower?

The setting sun's last lingering glow

Came in at the window pane,

And the old man's eyes moved calm and slow

To the golden wall with its sunset glow

That he ever had loved, and seemed to know

He never should see again.

The light was gone, and his thin lips moved,

And we knew he breathed a prayer,

To the God whose mercy he had proved.

For the weary world whence he removed,

And the better land his soul had loved,

And looked for many a year.

There was no breath in the darkened room,

No whisper roused his head,

And we felt a shadow, but not of gloom;

The Angel of Death, with his sable plume,

Stood by us, and sealed the old man's doom,

—We saw that he was dead.

He had run the cheerful being out,

That nature's God had given,

And immortality hovered about,

And life flowed in as life ebbed out,

And his soul went up, we need not doubt,

To rest in his Father's heaven.

Anon.

EDUCATION.

Some suppose that every learned man is an educated man. No such thing. That man is educated who knows himself, and takes accurate, common-sense views of men and things around him. Some very learned men are the greatest fools in the world—the reason is, they are not educated men. Learning is only the means, not the end; its value consists of giving the means of acquiring—in the discipline which, when properly managed, it gives the mind. Some of the greatest men in the world were not over-stocked with learning, but their actions prove they were thoroughly educated. Washington, Franklin, and Sherman were of this class; similar, though less striking instances may be found in all countries. A man may study metaphysics till he is grey, and languages till he is a walking polyglot, and if he is nothing more he is an uneducated man.

A DICTIONARY TO QUEEN VICTORIA.—Messrs. G. and C. Merriam, publishers of the new unabridged edition of Webster's Dictionary, have prepared a very splendid copy of that work, designed as a present to Her Majesty Queen Victoria. The following is the letter of presentation.

To Her Majesty the Queen of Great Britain and Ireland, this copy of Webster's Quarto Dictionary is offered by the American Publishers, as a product of science and the arts, from the Republic which is proud to call England her mother country.

May your Majesty long live to rejoice in the loyal and grateful affection of the millions who inhabit your extended empire, and may the messages and offerings from England to America, and from America to England be the offerings of peace and of mutual good will.

May these countries, which are united by a common language, be also one in the common purpose to make this language the bearer and the symbol of the civilization, the science, the Freedom, and the Christianity which they shall together diffuse throughout the earth.

GEORGE AND CHARLES MERRIAM.

BEAUTIES OF ROMANISM.

A correspondent, writing from Chilaw, mentions that some Roman Catholics of that place, indignant at the priest for not conducting a late festival according to their wishes, raised such a torrent of abuse against him that he found the place too hot for him and after cursing them in proper Roman style, he went off to another station to live. Not long after, St. Mary, patron of the Catholic Church at Chilaw, to avenge the injury done to the priest, sent a fever upon the people, by which they incurred great suffering.

More strongly to confirm the faith of her true children and to show her indignation at the authors of the disturbance, she afterwards appeared in the form of a little old woman, to a man of Negombo, saying: "See what my chapel suffers." Thereupon the man hastened to St. Mary's chapel, and looking through the windows, saw the drapery of her image burning with a furious flame. The people were roused, and great efforts were made to quench the flames, but without success. They went on burning till all of St. Mary's drapery was turned to ashes. But what is chiefly remarkable is, that some cloths not belonging to St. Mary, which were exposed to the fury of the fire did not burn at all, but remained without receiving any injury. The friends of the priest cried "a miracle—a miracle—St. Mary is grieved at the insults shown to the priest," and some persons are fearing and relenting and wishing to have him come back, that the anger of the saint may be appeased. Probably we shall hear more of this. It is a beauty as it is—and deserves framing in our columns for the benefit of the next generation of Roman Catholics at Chilaw.

HORRID MURDER.—A horrid murder was committed at Batticotta ten days ago, on the person of a Carpenter named Moorogee Comaravale. Being missed from home he was sought for by his friends who at last found his mangled remains in a well. Traces of blood were followed from the well to the house and premises of a man named Raman, not very distant, and it appeared as if the body had been first laid under a heap of manure, and afterwards carried and thrown into the well. Marks of blood were found about the house also. Several inmates of the house have been examined on suspicion of being concerned in the murder, and three, we believe, are committed for trial before the S. C. Court.

SUSPENSION.—Mr. S. C. Vanderstraeten, magistrate of Point Pedro, has been suspended by order of Government, and Mr. Edgar Layard appointed to act in his place.

STEAMER BENTINCK.—The coals of the Steamer Bentinck ignited on Saturday the 16th instant while she was lying at Gallo, and the fire was with some difficulty got under. It is supposed to have originated in the spontaneous combustion of some patent fuel which was stowed away under the coals. It was quite providential that the fire did not occur when the vessel was at sea. The injury received was trifling and she sailed for Suez the following day.

FORGED NOTES.—Forged Treasury Notes are in circulation. One pound Notes, No. 5940, 5721, and 5349.

SUPREME COURT.—The sessions of the Supreme Court were opened on Tuesday the 26th, Chief Justice Oliphant presiding.

FATAL ACCIDENT.—Mr. Edward Campbell, a gentleman living near Colombo, was passing a bridge opposite the parade ground, when his horse shied at a passing carriage and threw him off. He fell on the back of his head and was taken up so much hurt, that he only survived till the next morning.

ROBBERY AND ATTEMPTED MURDER.—A house at Colpetty, near Colombo, occupied by Mr. Tatham and Mr. Wise was entered by robbers on the night of the 15th instant. Mr. Tatham was awakened by the noise and seeing a man at the door of his room, he sprang out of bed and attempted to seize him, but the man drew back behind an angle of the wall. As Mr. Tatham passed out he saw another person at his alarm, and sprang towards him, but at that instant the man behind the wall rushed upon him with some cutting instrument and inflicted blow after blow cutting dreadful gashes on his neck and arm, and dividing one of the smaller arteries. On his crying for help, the ruffians made off. Mr. T. then went to the rooms of Mr. Wise, who got up and ran for a surgeon, two of whom fortunately lived only a few paces off. They were soon in attendance, and took up the artery and sewed the wounds of the sufferer, who without much assistance must have perished from loss of blood. The next morning, though weak, he was in a favorable way. The Government have offered thirty pounds reward for information that will lead to the detection and apprehension of the offender or offenders.

OVERLAND INTELLIGENCE.

By the last Overland Mail intelligence was received from England down to May 7th. In England the chief topic of interest is the anticipated rejection of the Navigation Bill in the House of Lords. The Bill had passed the House of Commons by a majority of 211, and Lord Stanley had announced his intention to give the measure his most uncompromising opposition in the House of Lords, and there is considerable apprehension that it will be rejected by that body, in which case, the present Ministry will resign. It is thought Lord Stanley will head the new ministry if a change is necessary, and that he would take office with the view of recalling the recent measures of Government in favor of Free Trade.

The thanks of both Houses of Parliament were voted to the Governor-General, the Commander-in-Chief and the officers and men engaged in the late military operations in the Punjab. Arrangements are in progress for the emigration of a colony of Irishmen to the United States, composed of substantial graziers and farmers from the counties of Carlow, Kildare and Meath. Several Roman Catholic Clergymen, including parish priests, are to give up their parishes in those counties, and enter with the Colonists upon a new mission in the "far west."

FRANCE.—The French Government have sent an army into Italy to reinstate the Pope and overawe Austria of whose movements in Italy there seems to be much jealousy. The elections for the next Assembly are the engrossing topic, which, it is thought, will present a very heterogeneous mixture. Prince de Joinville and M. Guizot are candidates and will probably be elected. The French settlements in India are to be allowed no representation in the next Chamber. The anniversary of the Proclamation of the French Republic was celebrated on the 4th of May. The day passed off without any disturbance.

PORTUGAL.—The financial difficulties of Portugal have so much increased, that the royal family have given up a part of their income to throw into the Treasury. The national finances, even in the Colonies, were so depressed that only one-fifth of the amount required to pay the crew of a man-of-war could be collected at Madeira. The collection set on foot in Portugal for the Popelad entirely failed. Much discontent existed amongst the people in consequence of the general depression of the country and the submission to the authority of Portugal offered at one penny a gallon, and no purchasers were found. Charles Albert ex-king of Sardinia had arrived at Oporto, where it is said he intends to reside.

ITALY.—Sardinia pleads that she is utterly unable to pay the war indemnity demanded by Austria, and France and England have intimated to Austria that the terms should be negotiated. The negotiations had been adjourned for a fortnight, and a Congress is said, will be convened at Vienna to which France and England will be invited to send agents to treat, together with those of Austria and Sardinia of the intended peace. The Sicilians have been obliged to submit to the king of Naples and Palermo is again in the hands of the royal troops. In Tuscany the Grand Duke is again in favor and the Government is now in his hands. Every city except Leghorn had submitted to his authority. A severe struggle between French troops, and Pope Pius, with their help may soon find himself again in the saddle of Government—but he can never be more than a puppet king. Meantime the Government was preparing for a vigorous defence, and Mazzini, one of the principal ministers had declared to the French Emperor that they would have to step over many a bloody corpse before any priest would be seated again on a Roman throne. It is stated that since the Pope ran away from Rome 70,000 copies of the Bible had been sold in that city. This is almost too good to be true.

AUSTRIA AND HUNGARY.—The Magyars of Hungary have been successful in beating back the Austrian troops that were sent to assist them. A battle was fought on the 20th and 21st April between Grand Concom. The Austrians at several points the Imperial forces were obliged to retreat leaving 20 pieces of artillery and 2,000 prisoners in the hands of their enemies. The Imperial troops were resting at Raab, and the Magyars were advancing towards Vienna, on the left side of the Danube. The Emperor alarmed for his safety has requested assistance from Russia, and 40 or 50,000 Russians were on the march for Hungary. It is thought that the protracted struggle and that the cause of Hungary will at last triumph. When Russia gets actually engaged in the strife of parties in Europe, we shall anticipate a demoralization of more startling effect, than any that has yet occurred.

PRUSSIA AND GERMANY.—The King of Prussia has refused the Imperial Crown offered him by the Parliament of Frankfurt, and openly allied himself with the absolute powers of Germany. This refusal of the Crown and the sudden dissolution of the Prussian Chambers by the king, had created an intense excitement, and nothing but the state of siege in which the capital was kept prevented a new insurrection. The kings of Bavaria, Hanover and Saxony have followed the same example and dissolved their Legislative Assemblies because of their determination to uphold the powers of the Parliament at Frankfurt. All Germany is in a ferment which threatens a new Revolution. It is supposed the absolute powers will combine in measures to dissolve the Frankfurt Parliament and to remodel the German Confederation in a form to secure peace and order on constitutional principles. But to secure peace and order on constitutional principles are taken on the other hand, it is thought if violent measures are taken to dissolve the Parliament, the people and large parties of the soldiers will rise in revolt and a civil war ensue of the most rancorous and bloody kind.

DENMARK.—The war between Denmark and Germany is going on—the losses hitherto being almost altogether on the side of the Danes. It is thought they will ere long offer other terms of peace as will be acceptable to their opponents.

UNITED STATES.—Aerocauts are received from New York to the effect that the President Taylor has privately expressed himself in favor of protection and of a moderate rate of specie duties rather than the ad valorem principles which found favor with the last administration. The news from California confirms the extravagant accounts that have been given of the gold regions. A gentleman lately arrived at Boston from San Francisco thinks that not less than 30,000,000 of dollars will be gathered the first year. Without doubt, however, it will be gathered from San Francisco by land has lost a large number of his party by cold and starvation, among them some accomplished artists and men of science. Some of the company were so famished they were obliged to feed on their own dead. The Colonel had reached a Mexican settlement and sent back assistance to those of his command who were yet alive. He had abandoned all idea of attempting to cross the mountains in the direction he at first proposed.

CANADA.—Preliminary proceedings had been held in Montreal for the organization of a national convention of the two Canadas, to take into consideration the present condition of those Colonies, and the propriety and necessity of changing the existing form of Government either into an independent federal union of all British North American provinces, or into the United States. The signature of the Government had not been affixed to the Indemnity Bill; it is supposed he was waiting instructions from the Home Government.

(For the Morning Star.)

RESPONSE TO AN EARNEST INQUIRER.

In the issue of the Morning Star No. 8, of the 26th April 1848, an "Earnest Inquirer" seeks information on five different points, which information is in a measure furnished by the Editor, with the exception of that referring to the second question.

What importance can be attached to mere opinions entertained on the subject, whether by Protestants or others, it is difficult to know. The possibility of arriving at a concurrent opinion, respecting this matter, is very questionable; but the importance of its intrinsic merit is still more doubtful. Why should not the Earnest Inquirer by his own exertion satisfy himself on this point?

Research seldom fails to reap its own reward. Possibly the following queries will enable him to elicit the information he requires.

What peculiar features are assigned either in the Apocalypse or in other passages of the Old Testament to *Babylon*, viewed in a political or in a moral aspect? Do or do not those features apply rather to the vices, spirit, dispositions, temper, and practices prevalent in a people or nation than to any persons themselves?

If these vices be both prominently and exclusively noticed in the Sacred Scriptures, do not the animadversions and censures applied to *Babylon*, symbolically also appertain pointedly to the said vices whenever and in whatever degree they may be cherished by any people, nation, party or association of whatever description or denomination, it may be.

Do not the allusions in 2d chapter of the 2d Epistle to the Thessalonians, and also in the 1st Epistle of John the 2d chapter and 18th verse, assign a far more comprehensive sense to the symbolical terms *antichrist*, and *Babylon*, than is conveyed by the application of the part of the Protestants of those terms exclusively to the Church of Rome?

Is not the same imperious spirit more or less operating in all parties through Christendom, though each assured its own peculiar Religious system is exclusively entitled to the appellation of orthodox?

Should not the solemn warning conveyed in Luke xvii. 9 to 14, and John viii. 7, check the lamentable tendency to overlook in ones self, the very faults and offences, which are too readily discerned and condemned in others?

The foregoing questions may possibly enable the Earnest Enquirer to determine which of the two methods be advantageous, that of forming or that of adopting an opinion; also what expedient promotes strife, check ing the growth of charity, and what cultivates and strengthens that charity which is the sum and substance of all religion,

Jaffna, 10th May, 1849.

A FRIEND TO ENQUIRY.

SHIPPING INTELLIGENCE.

POINT PEDRO.—ARRIVALS AND DEPARTURES.—June 11, 1849.—Arrived Pleasure Boat Kasa Lechima, Patachimala, from Adramptium, in ballast, passengers Mr. Meichin and 2 servants.—Sailed 13th June for Negapatnam also sailed Cutter Veralechimy, C. Gullythy, for Batticaloe, cargo sundries, passengers 12 natives.
June 15th.—Arrived Schooner Elizabeth, W. Giamanotto, from Trincomalle, June 13th, cargo sundries, Passengers Rev. Dr. O. Battichin, and Rev. Messrs. Rahobal, Keiting and Eranie.

Arrived Mahamada Meramadin, M. P. Swaney from Batticaloe June 9th bound for Pondicherry, cargo 55,000 cucumbers, Passengers Mr. A. J. Brown and 20 natives. Sailed June 17th for Pondicherry, cargo and Passengers as above.

KATIES.—June 11th.—Arrived Box, Collier Sainho, from Caracol May 23th, bound for Jaffna, cargo Paddy, &c., passengers 3 natives.

June 14th.—Sailed Schooner Patachimaly, P. Vastan bound for Colombo, cargo sundries. Sailed Brig Etel Jehad, J. Neelan, bound for Negapatnam, cargo sundries.

June 14th.—Arrived Brig, C. S. S. Prasad, from Trincomalle, M. Anthony from Moolampet, June 9th, from Adramptium June 13th, bound for Colombo, cargo rice, &c. passengers 13 natives. Sailed June 16th for Colombo.

Arrived Schooner Nymby, A. Sautago, from Calasagaram, June 11th, bound for Negapatnam, cargo sundries, passengers 15 natives. Sailed June 16th for Negapatnam, passengers 15 natives.

June 16th.—Sailed Schooner Calasagalechimy, P. Anthony for Colombo, cargo sundries.

June 16th.—Arrived Schooner Wanderer, Hendrick, from Colombo June 13th, Pannam June 15th, bound for Trincomalle, cargo sundries, passengers 15 natives. Sailed June 16th for Trincomalle.

June 18th.—Arrived Brig Cader Box Calasagalechimy, Merasibo from Colombo June 14th, Pannam June 17th bound for Jaffna, cargo sundries, passengers 16 natives.

Trincomalle June 20th, bound for Colombo, cargo sundries, passengers Capt. Campbell and one servant.